

New York Timesi bestsellerite autor

JULIE GARWOOD

Tšempion

Elizabethile, Bryanile ja Gerryle – minu tšempionitele!

Originaali tiitel:

Julie Garwood

Hotshot

2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, kohad ja juhtumid on kirjaniku väljamõeldised ja sarnasused tegelike inimeste – olgu siis elus või surnutega –, firmade, sündmuste või asupaikadega on puht juhuslikud.

Tõlkinud Ruth Vestel

Toimetanud Viivi Variksaar

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Julie Garwood

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

B02358619

ISBN 978-9949-82-378-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

PROLOOG

Üheteistkümnenda mai õhtul täpselt kolmveerand üheksa lõpetas Finn MacBain kõigile peavalu tegemise ja sai täiskasvanuks. Ka sai temast kangelane.

Kuni selle laupäevani olid tema ja ta kaksikvennad Beck ja Tristan tekitanud igasugu pahandusi. Nad olid hulljulged ja neile meeldis tembutada.

Naabrid krimpsutasid nägu, kui nägid vendi MacBaine tulemas. Nad polnud pahad poisid. Nad olid lihtsalt idioodid... vähemasti nende isa arvates. Lahtise peaga, aga sellegipoolest idioodid. Aastate jooksul oli poistel kogunenud muljetavaldavalt pikk trikinimekiri. Näiteks kinnitasid nad maja katusele aia taga metsas kasvava põlispähklipuuni viiva trossi. Nad eksisid ainult kaldenurgaga, mis polnud nende lennutamiseks piisav. Ka ei osanud nad ette näha kokkupõrget trossi lõpus oleva puutüvega, ja neil vedas, et nad ühtki luud ei murdnud. Ja siis üritasid nad trampliini ehitada. Nende vanemad ei suutnud seda päeva kunagi judinateta meenutada. Tol päeval loobusid nad kettsaest.

Eriti meeldis poistel üksteisele vempe visata. Panna äratuskell keset ööd helisema, sättida kapiuksele igasuguseid naljakaid asju, mis kukusid ohvrile kaela, kui too kapiukse avas, mässida vend magamise ajal toidukillesse – nende kujutlusvõime töötas täistuuridel.

Poisid ei piirdunud ainult peresiseste vempudega. Nad tegid ka naabrite arvel nalja. Kui nende naabrid Hillmansid tulid nädalaselt

puhkusereisilt tagasi, avastasid nad, et nende maja on kollase politseilindiga ümber piiratud ja sissesõiduteele on kriidiga joonistatud laiba piirjooned – komplimendid Beckile. Hillmansitel polnud naerutuju.

Vennaksed MacBainid olid vapustavalt kohmakad. Oli tõsiasi, et nood kolm ei suutnud isegi teisele poole tuba minna ilma omaenda jalgadele komistamata või vastu seinu või laudu pörkamata. Nad kasvasid nii kiiresti, et liigutuste nõtkus polnud lihtsalt võimalik. Nad olid metsikud, lärmakad ja naeruhimulised. Kui neil kästi energia koduseinte vahel hoida, rüsesid nad majas. Nende pead ja õlad lõhkusid kipsplaate rohkem, kui keegi lugeda jõudis, ning maja oli alati remondis. Poiste vanemad Devin ja Laura MacBain salvestasid remondimehe telefoninumbri kiirvalikusse.

Vennaksed olid nägusad paharetid. Äsja teismeliseikka jõudnult olid kõik umbes üks meeter ja kaheksakümmend sentimeetrit pikad. Finn, vendadest vanim ja suurema osa vallatuste algataja, oli neljateistkümneaastane, aga kasvuspurdi peatumisest polnud märkigi. Nagu vennadki, käis ta jesuiitlikus poistekoolis ja oli kooli auõpilane. Ta tegi ära kõik talle ette visatud testid, tal oli hämmastav mälu ja pahaste õpetajate sõnutsi ei kasutanud ta oma võimeid täiel määral. Ta tuhises vaevata läbi kõigist edasijõudnute kursustest. Auavaldused jätsid ta külmaks. Tal oli tihti igav, ja nii mõnigi kord juhtus, et ajalootunnis jäi ta sõna otseses mõttes magama. Kui tüdrukud, ujumine, jalgpall ja mõnus ajaviide välja arvata, ei tundnud Finn millegi vastu erilist kirge. Kooli psühholoog ütles Finni vanematele, et nende poeg on targem, kui talle kasuks tuleb. Nood ei saanud sellest aru. Kuidas saab keegi liiga tark olla? Mõned õpetajad nimetasid Finni liiga enesekindlaks, poisi isa Devini arust oli see seesama mis ninatark.

Kõik Finnis oli vastuolus. Tema IQ ulatus geniaalsusalasse ja klassitunnistuse järgi oli ta oivik, aga tal oli rohkem rusikavõitlusi seljataga kui Muhammad Alil. Tundus, et ta ei suuda tänava ühest otsast teisegi minna, kaklemata ühe või rohkema venna Bensoniga.

Finnil oli lai naeratus ja säravad silmad. Ka oli tal tugev rusikas ja välkkiire paremhaak. Kuigi Finn polnud kergesti ärrituv – läks vaja palju, et ta endast välja viia –, ei sallinud ta riikukki silma otsaski, ja

just need vennad Bensonid olid. Nad jahtisid ümbruskonnas nooremaid poisse ja tüdrukuid ning nautisid nende nutmaajamist. Kõik lapsed teadsid, et kui neile liiga tehakse, võivad nad abi saamiseks Finni poole pöörduda. Finn ei kartnud riukukkedele vastu astuda, ükskõik kui palju noid ka polnud.

Kui Devin järjekordselt poja sinist silma nägi, ütles ta naisele, et Finnil on palju häid omadusi, aga tal puudub kaine mõistus. Kuidas muidu seletada, et too võtab korraga seitse Bensonit ette?

Õnneks ei vahistatud Finni kunagi – ühtki venda MacBaini ei vahistatud – ja Devin otsustas, et ainus viis säästa poegi tõelisse pahandusse sattumast on hoida neid varavalgest hilisõhtuni tegevuses, eriti nüüd, kui varsti on käes suvevaheaeg.

Kooliajal käisid poisid poole kohaga tööl ja sportisid. Nad mängisid jalg-, lakrossi- ja korvpalli. Nood olid aga hooajaspordialad. Seevastu ujuda sai aastaringelt. Devinile sai see selgeks, kui ta kuulis naabrit, et kõigest mõne kilomeetri kaugusel äsjaavatud Lee Keskuses on uhiuus viiekümnemeetrine bassein, kus hakatakse treenima tulevase olümpialootusi. Ta sai ka teada, et võistkonda pääsemise katsed toimuvad selsamal nädalal.

Õhtul arutas Devin voodis oma plaani naiselega. Ta rääkis tolele Lee Keskusest ja olümpiabasseinist. „Tahan, et poisid prooviksid võistkonda pääseda. Arvan, et Finnil on hea võimalus sinna saada.“

„Kus nad võistlemas käivad?“ küsis Laura.

„Ma ei tea ega hooli. Kui Finn pääseb võistkonda, peab ta kell kolmveerand viis keskuses olema. Ta ujub kella viiest poole seitsmeni. Treening toimub iga päev, välja arvatud pühapäeval,“ lisas ta naeratahes. „Ühtlasi on see aastaringne. Isegi kui Beck ja Tristan võistkonda ei pääse, võivad nad Finniga koos ujumas käia. See peaks nad ära väsitama.“

Laura ei leidnud midagi halba selles, et pojad proovivad. Ta oli mehega päri, et nende energia on vaja suunata millessegi tervislikku ja väsitavasse, ning varahommikune ujumistrenn võib olla just see õige.

Mees oli just magama jäämas, kui Laurale tuli üks mõte. Ta müksas abikaasa õlga ja ütles: „Pea! Kes nad igal hommikul trenni sõidutab?“

Mees norskas vastuseks.

Rääkimata poegadele oma plaanist sõnagi, täitis Devin paberid, maksis pereosalustasu ja pani kõik kolm poega katsetele kirja. Õhtul teatas ta sellest söögilauas. Ta istus laua otsas ja vaatas toitu ahmivaid poegi. Ta mõtles, et nood on nägusad. Poegadel olid paksud tumedad juuksed, just nagu temalgi enne laste sündi. Nüüd oli Devini juustes halli. Beck ja Tristan olid ühemunakaksikud. Ainus viis, kuidas Devin suutis neil beebieas vahet teha, oli tilluke sünnimärk Becki kaelal. Nad olid täpselt üksteist kuud Finnist nooremad, ja igal aastal olid kõik kolm poega mõned nädalad üheeaalised. Siiski oli neil erinev iseloom. Beck elas ja hingas naljatamise nimel ja hiljaaegu oli temast saanud paras naistemees. Temas hakkasid ilmnema esimesed kaine mõistuse tundemärgid. Kolmest vennast oli Beck kõige lahkem ja kaastundlikum, ning ütles alati, mida mõtles. Seevastu Tristan oli vendadest kõige kaalutlevam. Ta otsis kõiges põhjust, ükskõik kui tähtsusetut, ja ometi lasi ta Finnil end kaasa tõmmata ka kõige ennekuulmatumatesse vallatustesse. Tristan oli loomupäraselt lahke, ja ilmselt seab ta vendade huvid alati enda omadest ettepoole, aga solvus kergesti, ja Devin muretses, et poeg saab maohaavad, kui ei õpi lödvestuma. Nii idiootlikult kui pojad mõnikord ka käitusid, armastas Devin tõsiasja, et kõik kolm kaitsesid üksteist. Nende lojaalsust ei kõigutanud miski.

Finn lükkas tooli lauast eemale ja palus end vabandada, kui ta ema noogutas abikaasale ja ütles: „Kas sa ei tahtnud poistele rääkida...“

„Ahjaa, õige küll. Kuulge, poisid...“

„Söör?“ küsisid pojad nagu ühest suust.

„Kas teadsite, et uues Lee Keskuses on olümpiabassein? Poisid ja tüdrukud treenivad seal iga päev.“

Enne kui ta jõudis selgitada, küsis Beck: “Tüdrukud? Mitu tüdrukut?”

Devin jäi kannatlikuks. „Ma ei tea, kui palju tüdrukuid.“

Tristan kortsutas kulmu ja küsis: „Milleks nad treenivad?“ Ta löus-tas toolil, juuksed silme ees.

„Istu sirgelt,“ käskis isa enne vastamist. „Võistlusteks. Nad treeni-vad võistkonda pääsemiseks.“

„Mida see võistkond teeb?“ küsis Beck.

„Võistleb teiste võistkondadega,“ ütles Finn. „Kõige kiiremad ujujad hakkavad treenima olümpiavõistkonda pääsemiseks. Eks, isa?“

„Jah, vist küll. Ma ei tea, kuidas see toimub või kui palju astmeid seal on.“

„Teie, poisid, armastate ujuda,“ ütles ema sõna sekka.

„Mulle meeldib ujuda,“ ütles Beck. „Ma ei tea, kas armastan seda sama palju kui Finn.“

„Finn, eelmisel suvel sa sisuliselt elasid naabrite basseinis,“ ütles Tristan.

„Jah, ujusin palju, kui Justin oli meie naaber. Ujusime kogu aeg. Siis viidi ta isa üle. Neil on vahva bassein,“ lisas ta innukalt. „Vean kihla, et see on kakskümmend viis meetrit pikk. Suurim aiabassein, mida olen kunagi näinud.“

„See pole kahekümne viie meetrine,“ vaidles Tristan. „Isegi mitte ligilähedaselt.“

„Oled kiire ujuja, Finn. Tõeliselt kiire,“ ütles Beck. Ta otsustas, et pole söömisega veel lõpetanud ja sirutas käe kartulipudrukausi järele.

„Kas lasid kellelgi kunagi aega võtta, et teada saada, kui kiire sa oled?“ küsis Tristan.

„Ei. Miks ma pidanuks seda tegema?“ küsis Finn.

„Päris kindlasti ei saa me enam naabrite juures ujuda,“ ütles Tristan.

„Jah, ja see on sinu süü, Finn,“ ütles Beck venna poole kahvlit viibutades.

„Teile on öeldud, et ärge mängige tänaval pesapalli,“ nähvas ema. Pelgalt vahejuhtumi meenutamine tegi ta endiselt vihaseks. „Akna lõhkumine pole parim viis uusi naabreid tervitada. Nad olid äsja sisse kolinud,“ lisas ta. „John Lockhart oli üksjagu vihane.“

„Nad sõid õhtust,“ ütles Devin. „Pall maandus keset lauda salatikausis.“

Beck müskas Tristanit. „Vean kihla, et salatit lendas igale poole.“

„See pole naljakas,“ sõitles Laura. „Üks vanematest või tütardest võinuks palliga pihta saada.“